

Chris Wormell

Locul magic

Traducere din engleză
de Maria Rizouiu

Capitolul 1

Piper

In mijlocul Marelui Oraș Negru acoperit de fum, de cenușă și de fungingine trăia odată o fată pe nume Clementine.

Iată o imagine cu Marele Oraș Negru, iar acolo, sub pod, în capătul îndepărtat al aleii întunecate și înguste, e casa în care locuiește Clementine. O vedeți?

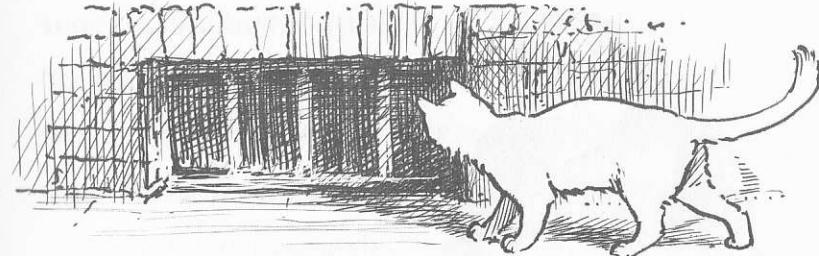
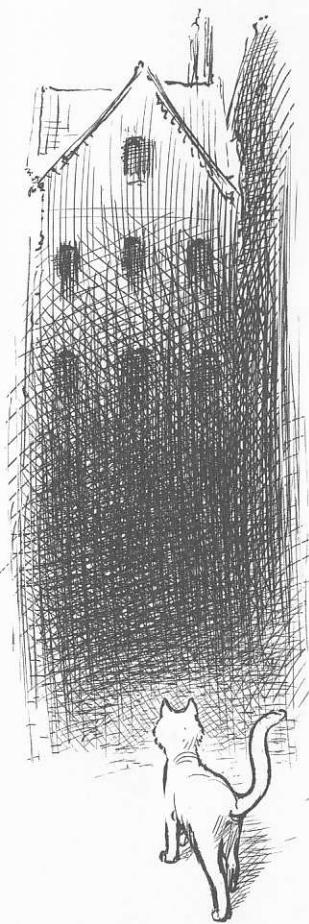
Clementine era orfană și locuia în casa aceea înaltă și îngustă cu unchiul și mătușa Grimble și

cu un motan mare și alb pe nume Gilbert. Motanul era cu totul aparte – de fapt, era un motan *extraordinar*, aşa cum vom descoperi – și, dacă vă uitați din nou la prima imagine, îl zăriți jos, sub

pod, înaintând pe drumul către casa din capătul aleii. Haideți să-l urmărim!

S-a oprit lângă casă și se uită furioș pe o fereastră mică și murdară din josul peretei lui, aproape de caldarâm. Ce vede acolo?

O vede pe Clementine stând pe marginea patului (fiindcă pivnița întunecată și prăfuită de dincolo de geam este de fapt camera ei). Are părul scurt și neîngrijit,

poartă o rochie ponosită și încălțări care s-au tocit aproape de tot.

Dar iată că sare în picioare! Aude pașii grei ai mătușii coborând pe scara pivniței, apoi zornăitul legăturii mari de chei, ca și cum un paznic de închisoare le-ar fi scos de la brâu. O cheie e vrâtată în broască. Clanța ușii se mișcă...

Clementine își mușcă buzele. Îi e frică de moarte de mătușa ei cea îngrozitoare...

Mătușa Vermilia era mereu îmbrăcată în negru. Din cauza vederii slabe, purta ochelari cu lentile atât de groase, încât ochii ei păreau imenși și gata să-i sară din orbite. Clementine se gândea că arată ca un gândac mare și gras. Unchiul Rufus avea o gură foarte mare cu mulți dinți, iar fetei i se părea că el arată mai degrabă a crocodil.

Ați vrea să aveți o mătușă și un unchi ca ei doi? Nu? Nici eu.

Deși aparențele însăși uneori, nu era și cazul lor. Ei doi erau înfiorători – doi oameni cât se poate de răi și de haini. Unchiul Rufus o bătea câteodată pe

Clementine cu bastonul lui cel greu, în timp ce mătușa Vermilia o trăgea adesea de urechi și îi scutura capul atât de tare, încât era o minune că nu-i căzuseră urechile! Cu siguranță i se lungiseră. Oricum, păreau lungite. Si, indiferent dacă le lungise sau nu, era un gest nemilos. Mătușa Vermilia nu se putea gândi la ceva mai urâcios și mai crud decât să tragă pe cineva de urechi – ca să vedeți ce fel de ființă e! Iar Clementine nu merita nicidecum aşa ceva; nu era un copil neascultător. Nu chiar. Nu era mai neascultătoare decât ar trebui să fie orice copil.

Cu toate astea, odată a presărat „din greșeală“ puțin piper în terciul lor de ovăz.

Chiar destul de mult piper.

Dar, Dumnezeule, o meritau din plin!

Firește, au pedepsit-o. Dar Clementine era *mereu* pedepsită, fie că făcea, fie că nu ceva rău. Cea mai mică greșeală declanșa o răbufnire înfiorătoare. Ca atunci când a scăpat pe jos un bob de mazăre. Și, din moment ce ea făcea toată treaba – gătea, făcea curățenie și spăla rufe –, era firesc să mai și greșească.

Era pedepsită și pentru lucruri care nu se întâmplau din vina ei. Dacă dispărea ceva din casă – sau se rupea sau se spărgea sau se vărsa sau se

strica – *mereu* dădeau vina pe Clementine (deși rareori era cazul), iar ea era *mereu* pedepsită.

Atunci, e de mirare că își mușca buzele de frică la auzul pașilor mătușii sale coborând scara pivniței?

Și e de mirare că uneori îi venea să le facă farse mătușii și unchiului ei cei atât de înfricoșători? Dacă *tot* avea să fie pedepsită, se gândeau ea, măcar să facă ceva care să merite pedeapsa! Eu îi urez mult succes.

Mă întreb de ce unchiul și mătușa ei erau atât de răi. Avu-seseră poate o copilărie foarte nefericită?

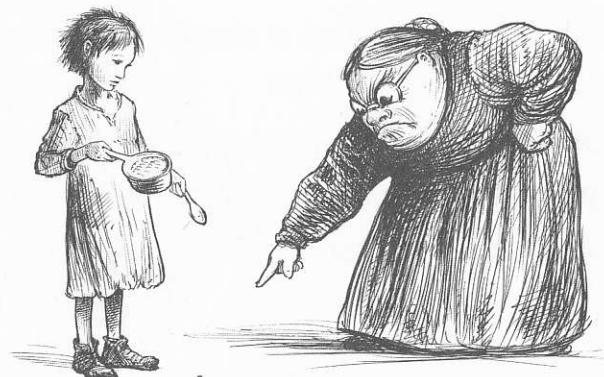
„Monstru mic!“ îi striga mătușa Vermilia. Sau „Căpcăunule!“ sau „Bestie ce ești!“. Iar

unchiul Rufus mărâia: „Drac împielită!“, „Dia-vole!“ și „Haimana!“.

Toate acestea li se potriveau mult mai bine *lor* decât fetei. Aproape niciodată nu-i spuneau pe nume. Iar când o făceau, nu-i spuneau niciodată Clementine. Știți cum îi spuneau? O strigau „Hei“, care nici măcar nu e un nume adevărat, ci vine de la felul în care o chemau când voiau ceva de la ea. Bănuiesc că nici măcar nu știau că numele ei *este* Clementine, ceea ce e ciudat.

Dar nici Clementine nu știa, ceea ce e și mai ciudat.

Capitolul 2

Pisica și găleata cu cărbuni

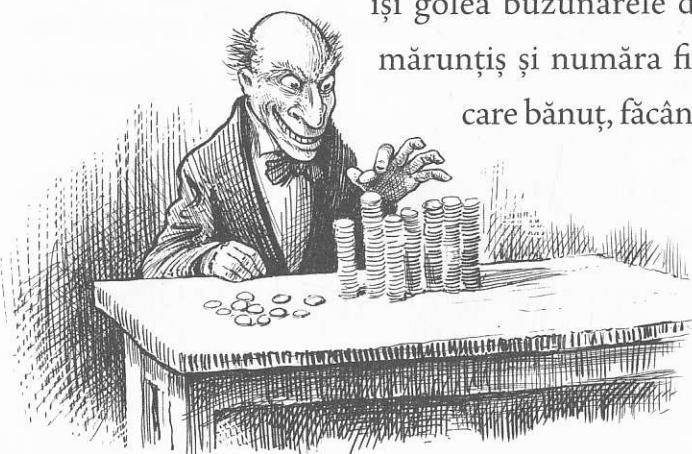
Gilbert era motanul mătușii Vermilia, în măsură în care pisicile pot avea un stăpân. Ea însă nu-i spunea niciodată Gilbert; îi spunea Ghilbaș, nume care ei și unchiului Rufus li se părea din cale-afară de amuzant și râdeau în gura mare de fiecare dată când îl strigau.

Nu știu de ce mătușa Vermilia avea pisică. Părea că nu-i plac animalele de casă, iar Clementine n-o văzuse niciodată mângâindu-l pe Gilbert. De

fapt, părea să-l urască de-a binelea și încerca mereu să-i tragă câte-un șut. Din fericire, rata de fiercare dată. Gilbert nu era nicidcum prostănac și se ferea din calea ei. Odată însă a fost cât pe ce să-l prindă, iar de atunci începe cu adevărat povestea noastră...

Era o după-amiază târzie de duminică, iar Clementine termina de spălat vasele de la prânz, în timp ce unchiul Rufus stătea la masa din bucătărie și-și număra banii. Rânjea cu gura până la urechi. Îi plăcea *la nebunie* să-și numere banii. În fiecare duminică după-amiază, ca aproape în fiecare seară,

își golea buzunarele de măruntiș și număra fiecare bănuț, făcând

turnulete și chicotind pe înfundate pe măsură ce turnuletele se înălțau. Clementine se întreba de ce buzunarele unchiului Rufus erau mereu atât de pline de monede, dar nu îndrăznea niciodată să întrebe cu voce tare.

Ultimul turnuleț era aproape gata, când unchiul Rufus și Clementine tresăriră din pricina unui zgromot puternic. Părea să fie un rinocer venind în goană pe hol, spre bucătărie. Casa începu să tremure.

Nu era un rinocer; era mătușa Vermilia în boanci cu ținte în talpă (*mereu* purta bocanci cu ținte). Îl văzuse pe Gilbert stând cu spatele la ea, lângă ușa bucătăriei, și, sumețându-și fustele, pornise la atac, galopând pe hol cu o viteză teribilă. Apoi, luându-și avânt, ii pregătise motanului un șut strașnic!

